

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

JENNIFER HAYWARD
Planai keičiasi, brangioji

2018 spalvis-gruodis

Jūs lydi
SEKMĖ

Jennifer Hayward
(Dženifer Heivard)

**PLANAI KEIČIASI,
BRANGIOJI**

Dviejų knygų serija
„*Juos lydi sėkmė*“
Antra knyga

Versta iš Jennifer Hayward,
Reunited for the Billionaire's Legacy, 2015
© Jennifer Hayward, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Audra Virbalytė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0427-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

1

Net ir tokiam stipriam vyrui, *šito* buvo per daug.

Jausdamasis lyg būtų paspringęs savo paties cinizmu Koburnas Grantas, mižiniško automobilių verslo paveldėtojas ir šviežiai iškeptas *Grant Industries* generalinis direktorius, timpelėjo šilkinį kaklaraištį. Geriausio draugo Tonio sužadėtuvių vakarėlis jo paties skyrybų išvakarėse – kas gali būti geriau? Kalba apie viltį ir šviesią ateitį, kurią turės pasakyti laimingai porai po trisdešimties minučių? It vyšnaitė ant pasibaisėtina neskanaus torto gabalėlio.

Jam pavyks. Pavyks. Tereikia dar vieno stiklo škotiškojo. Ir daugybės rožinių akinių.

– Tau viskas gerai, Grantai? – Roris Delanis, didelis raumeningas australas, artimas draugas nuo Jeilio laikų, linksmi kilstelėjo antakį. – Lyg ir pažaliavai...

Koburnas nutaisė vieną iš savo išstobulintų išraiškų, bylojančių, kad gyvenimas – vienos linksmybės, nes tik šitoki save leido matyti kitiems.

- Niekada nesijaučiau geriau.

Kodėl turėtų būti kitaip? Jis vadovavo įmonei iš *Fortune 500* sąrašo, verslą padėjo atgaivinti po tėvo mirties, visuomenės susidomėjimą *Grant Industries* didino ir Koburno brolio Hari-sono dalyvavimas prezidento rinkimuose, be to, kasnakt jo lovą šildė gražutė, šiek tiek pašėlusį blondinė - patogu, juk ji gyveno vos už kelių durų.

Tokį gyvenimą Koburnas vadino *rojumi*.

Roris, aukštas, patrauklus profesionalus krepšininkas, nepaprastai populiarus tarp moterų, linktelėjo.

- Labai džiaugiuosi tai girdėdamas, Grantai. Tiesą sakant, ypač dabar.

Rorio balse buvo girdėti sarkazmo ir perspėjimo gaidelės. Bičiulis nerimavo, kad Koburnas vis dar myli savo greit buvusią tapsiančią žmoną, palikusią sutuoktinį prieš metus. Roris klydo. Vedybos su Diana tebuvo paikas, skubotas mėginimas nuslopinti skausmą, užplūdusį po tėvo mirties. Gaivališka, visa apimanti manija, kuriai pasidavė, kad tik galėtų pabėgti nuo jausmų. Tai, ko tuo metu Koburnui reikėjo. Tai, ko dabar reikia atsikratyti.

Vyras gūžtelėjo petimi.

- Man nebe dvidešimt penkeri, Rori. Man nebeužtenka įspūdingo kūno ir aštraus liežuvėlio.

Bičiulio žodžiams nuskambėjus kambaryje, Rorio veide pasirodė nebylus perspėjimas.

- Koburnai...

Jis numojo ranka.

- Nesuprantu, ko taip jaudiniesi. Kalba paruošta, turiu ją kišenėje.

Roris reikšmingai pažvelgė į kažką draugui už nugaros.

- Už tavęs stovi Diana. Ties trečia valanda.

Koburnas pajuto, kad išblyško.

- Mano *buvusia žmona* greit tapsianti Diana?

- Bingo.

Širdis krūtinėje sustojo, pirštai tvirčiau suspaudė viskio taure. Koburnas buvo nusiteikęs šitam susitikimui rytoj, kai prieš juos gulės skyrybų dokumentai. Kai bus pasirošęs pamatyti moterį, kuri nė neatsigrėžusi išėjo prieš metus, ir pasistengė, kad jų keliai daugiau nesusikirstų. O tai, reikia pripažinti, buvo pagyrimo vertas pasiekimas tokiame mieste kaip Manhatanas, kuriame svarbiausia tavo socialinis draugų ratas.

Bet tiesa ta, kad Dianai viešas gyvenimas

nerūpėjo. Ji *visą laiką* dirbo. Todėl tai, kad šį vakar ji čia, dar labiau netikėta...

Koburną pagavo įsiūtis – staigus ir nevaldomas. Pakilęs krūtine jis užliejo smegenis, viską aptraukė migla, Koburnui pasirodė, kad galva tuoj sprogs. *Kaip ji drįsta čia pasirodyti?* Kaip drįsta sugadinti jam šį vakarą? Tai jo draugai, ne jos.

Roriui stebeilijant į jį kaip į puolimui pasiruošusį įnirtusį bulių, Koburnas įkvėpė pro nosį ir lėtai iškvėpė. Jis neskubėdamas, ramiai apsisuko. *Ramutėlis*. Į jį spoksančios tamsios akys bylojo, kad jo žodžius Diana išgirdo. Koburno žvilgsnis nuslydo nuo nepaprastai gražios žmonos prie grupelės greta jos stovinčių kitų svečių. Jie visi girdėjo, ką jis pasakė. Na, nieko nepadarysi. Jis neketina atsiimti savo žodžių. Tie žodžiai – iš pačių širdies gelmių.

Jis *gailėjosi* tik dėl to, kad taip išsidavė. Vylėsi rytoj išmušti Dianą iš vėžių savo ramia ir atsainia laikysena. Norėjo parodyti jai, kad vyras, su kuriuo tvarko reikalus, nė kiek nepanašus į tą, už kurio ji ištekėjo. Kad jis nebebus pastumdėlis.

Koburnas vėl nukreipė dėmesį į žmoną. Moters akyse nebebuvo matyti pažeidžiamumo, jos virto tamsiais bedugniais ežerais. Kadaisė

Koburnas tikėjo gyvenąs tik tam, kad sužinotų, kas slypi tų akių gelmėje. Niekada taip ir nesužinojo. Diana supyko. Įtūžo. Ką gi. Pati nusprendė ateiti.

Dabar visi vakarėlyje susirinkę svečiai nesislėpdami spoksojo į juodu, laukdami jų veiksmų. Koburnas suspaudė lūpas ir atsuko jiems nugaras, tačiau jam pro akis nepraslydo tai, kad dabar žmona dar gražesnė, nei jis prisiminė. Lyg gyvenimas be jo būtų išlaisvinęs pavojingą jos žavesį.

Pastatęs taurę ant stalo Koburnas mostelėjo galva baro pusėn ir jiedu su Roriu patraukė ieškoti paguodos gėrimo. Diana tiek daug iš jo atėmė. Šio vakaro ji nesugadins.

To nebus.

Diana susvyravo ant aukštakulnių – Koburnas atstūmė ją taip pat lengvai, kaip vieną tų didžiakrūčių mergužėlių, su kuriomis kadaise linksmindavosi. Tik kad su jomis būtų elgęsis daug meiliau. Koburno meilė jai niekada nebuvo švelni.

Meilė. Gerklę užspaudė skausmingas mazgas. Nekilo dvejonų, koks jausmas švytėjo vyro pribloškiamai mėlynose akyse. Jis nekenčia jos už tai, ką jam padarė. Vis dar nekenčia.

Diana būtų norėjusi pasakyti, kad ir pati jo nenkenčia, tik kad tai būtų buvęs melas. Jos jausmai Koburnui visada buvo daug sudėtingesni nei neapykanta. Būtent todėl reikia, kad rytoj jis pasirašytų skyrybų dokumentus ir ji galėtų sėsti į Afrikon skrendantį lėktuvą ir pamiršti, kad buvo už jo ištekėjusi.

Ranka vos vos virpėjo, kai Diana nukreipė akis nuo minios ir pakėlė prie lūpų taurę vyno. Ji žino, kad Koburnas kalbėjo apie ją. Visi susirinkusieji žino, kad jis kalbėjo apie ją. Kaip kurie grobuonys jie tykojo, laukdami dramos tęsinio. Todėl ji ir neapkenčia šitokių susibūrimų. Šie žmonės turi per daug laisvo laiko ir noriai švaisto jį plepalams, kurie netrunka įsukti sultingų paskalų malūnelį. Diana atėjo tik todėl, kad Anabelė maldavo.

Man nebeužtenka įspūdingo kūno ir aštraus liežuvėlio...

Koburno žodžiai aidėjo galvoje. Ji prikando virpančią apatinę lūpą ir gurkštelėjo vyno. Koks niekšas. Ji norėjo nueiti ir pliaukštelėti jam per veidą su visa pykčio, tramdyto pastarusius dvylika mėnesių, jėga. Tačiau tai reikštų, kad Koburnas laimėjo.

Ji chirurgė – lopo žmonės. Nesileis Koburno sudraskoma į gabalus. *Vėl*. Daugiau niekada.

Diana prisivertė sukiotis minioje, mandagiai šnekučiuotis su seniai matytais žmonėmis, nors jie jai ir nerūpėjo, tačiau ignoruoti Koburno buvo neįmanoma. Jis per gražus. Per aukštas, nepriekaištingai nutrūktgalviško sporto ištreniruotu kūnu, stulbinantis tamsiaplaukis prikaustančiomis akimis, neapsakomai charizmatiškas, nuodėmingai žavus –

jokia moteris jam neatsispirtų.

Diana atplėšė žvilgsnį nuo jo po marškiniais pūpsančių raumenų, švarką Koburnas kaip įprastai buvo jau seniai nusimetęs. Jos vyras nė nesuvokė, koks tobulas jo kūnas. Jis kliovėsi savo žavesiu, gebėjimu priversti žmones daryti tai, ką norėjo jis – priversti juos *maldauti*, kad jiems būtų leista daryti tai, ko nori Koburnas, vargšeliams patiems to nė nesuvokiant.

Diana nurijo seiles. Niekada neturėjo jokių galimybių jam atsisipirti. Sukišusi nosį į medicinos mokyklos vadovėlius, o vėliau 24 valandas per parą ir septynias dienas per savaitę plūkdama ligoninėje kaip rezidentė paprasčiausiai neturėjo laiko santykiams. Vieną iš tų retų kartų, kai lankėsi viename iš Čelsio vakarėlių, tokių panašių į šį, Koburnas tiesiog išmušė jai žemę iš po kojų, *apžavėjo* ją.

Kiek kartų ją perspėjo saugoti širdį? Vado-
vautis protu. Ji nesiklausė. Ištekėjo už Kobur-
no, nors tėvas patarė priešingai.

Viduje supulsavo bukas skausmas. Geriau
nebūtų atėjusi. Nereikėjo ateiti. Guodėsi bent
tuo, kad jau greitai tai bus nebesvarbu. Netru-
kus ji jau sėdės lėktuve, skrendančiame į kitą
žemyną. Pabėgs nuo savo dusinančio gyveni-
mo su dusinančiais tėvais, nuo savo dusinan-
čio darbo, kuriame daug svarbesnė buvo poli-
tika nei Hipokrato priesaika gydyti sergančiuo-
sius. Nuo smaugiančio jausmo, užplūsdavusio
kaskart prisiminus, kad šiame mieste gyvena
ir Koburnas...

Jos lūpos persikreipė. Ne ji viena manė, kad
išmainiusi darbą vienoje prestižiškiausių Niu-
jorko ligoninių į darbą karo nuniokotoje šalyje,
kur vienintelė garantija buvo tai, kad nėra jo-
kių garantijų, pasielgė šiek tiek beprotiškai.
Pastaruoju metu dažnai tai girdėjo, ypač iš tė-
vo, uždraudusio jai ten skristi.

Užuot susitelkusi į grupelės, prie kurios prisi-
jungė, pokalbį, ji žvilgsniu nuklydo prie su-
tuoktinio. Jūdviejų santykiai ne visada klostėsi
prastai. Jos atmintyje įsirėžė viena naktis, kai
jie dar buvo jaunavedžiai. Ji buvo kylanti rezid-
dentūros žvaigždė, neįtikėtinai greitai išlavi-

nusi gerus chirurgo gebėjimus. Tačiau tą naktį prarado pirmą savo pacientą, į kraupią automobilio avariją patekusį šešiolikmetį. Vaikino tėvai sėdėjo laukiamajame ilgiau nei aštuonias valandas, kol ji su kolegomis specialistais iš paskutiniųjų kovojo dėl paauglio gyvybės, tačiau taip ir nepajėgė sustabdyti vidinio kraujavimo. Septintą ryto Diana grįžo namo išsekusi ir sugniuždyta, nereikėjo nė žodžių, kad suprastum, kas nutiko. Koburnas laikė žmoną glėbyje ir sūpavo tol, kol ji užmigo, tik tada paguldė į lovą. Jam nerūpėjo, kad tą rytą pavėlavo į tarybos susirinkimą. Tada jie buvo svarbiausi vienas kitam.

Nuo prisiminimų jai ėmė peršėti akis. Kai jų santykiai klostėsi puikiai, kartu jiems buvo labai labai gera. O kai jie pykosi, būti kartu tapdavo nepakeliama.

Iš ten, kur stovėjo kalbėdamasis su Roriu, Koburnas niekinamai nužvelgė žmoną. Ištiesinusi pečius ji atsuko jam nugarą – padarė tai, ką išdidžios ir galbūt šiek tiek kvailos Teilorų moterys ištobulino kaip šeimos talentą. Mintyse užmerkė akis prieš užliejusį pažeminimą ir toliau bendravo su aplinkiniais.

Būti tokioje džiaugsmingoje aplinkoje, kai pačios širdis tokia tuščia, tikra kankynė. Jėgų

suteikė tik mintis, kad po trijų savaičių ji pirmą kartą gyvenime leisis vedama širdies. Tik ji. Tik Diana.

Įdomu, ką atras, kai išsiaiškins, kas ji yra iš tikrųjų.

Po trečio stiklo škotiškojo kraujas Koburno venomis šniokštė gundydamas pasiduoti ilgakojės gražuolės, kuriai kadaise pavyko jį įtikinti, kad jam reikia tik jos, kerams. Vyras vos pajėgė atsispirti tai traukai, kurią visada jautė žmonai, nepaisydamas kartėlio dėl jos gebėjimo apkaltinti nenusižengiant mandagumo taisyklėms. Tačiau Koburnas atsispyrė. Jau po kelių minučių turės sakyti kalbą, todėl reikia pasitelkti visą šaltakraujiškumą.

Jis stebėjo Dianą minioje, jos rafinuotus ir sąmojingus trumpučius atsakymus visiems, kad ir su kuo kalbėtusi. Diana visada žinojo, ką pasakyti, žinojo net tąkart, kai suvarė durklą jam į nugarą.

Ji buvo aukšta – metro septyniasdešimt penkių centimetrų, todėl, nenorėdama išsiskirti ūgiu, avėjo batelius žemesniais kulniukais nei kitos čia susirinkusios moterys. Jos lieknas, berniukiško sudėjimo kūnas vis dar toks pat grakštus, jausmingi, įsimintini veido bruožai – tokie pat patrauklūs, tačiau plaukai, anksčiau

krisdavę žemiau pečių, dabar buvo trumpesni, vos siekė raktikaulius. Koburnas nebūtų leidęs jai jų nusikirpti. Jam patikdavo jausti juos slystant oda, kai priėmusi jį į savo kūną Diana pasilenkdavo jo pabučiuoti, kai jis užpildydavo ją sugriaudamas visas juodu skyrusias sienas.

Susitaikymo seksą - o jo buvo labai daug - jie ištobulino iki meno. Koburnas tapo priklausomas nuo to karšto ir neišsakytų jausmų prtvinkusio malonumo, ir buvo sunaikintas.

Jo kūnas sureagavo į prisiminimą susijaudindamas ir net pyktis nepadėjo to išvengti. Visi vyrai tą vakarą, kai jie susipažino vakarėlyje Čelsyje, neklydo sakydami, kad jo žmonos užkariauti neįmanoma. Paniekinamas ledo princesės žvilgsnis bylojo *nesivargink*. Merginti ją - lyg mojuoti raudona vėliava buliui prieš nosį. Jis nepajėgė atsispirti. Greiti Dianos atsikirtinėjimai be lašo baimės jį pakerėjo. Ji žinojo savo vertę. Ji *gimė* su verte. Koburnas nepabūgo iššūkio. Tačiau tuo metu nė nenumanė, kaip stipriai jį pavergs jos nekaltumas, daug stipriau nei ją pavergė jo seksualinis meistriškumas....